

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Tellioglu Ziya împotriva Tellioglu Nataliei
(obligarea neîmpiedicării exercitării drepturilor părintești)

împotriva deciziei din 16 aprilie 2025 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 2ra-589/25
NR. PIGD 2-22041799-01-2ra-28082025)*

Recurs declarat inadmisibil. Reluarea argumentelor din apel, fără a evidenția o eroare vădit nerezonabilă în aprecierea probelor, nu poate fundamenta admisibilitatea recursului, acesta fiind limitat la un control de legalitate, iar nu la o reexaminare a situației de fapt.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. C. Valah)
Curtea de Apel Centru (jud. A.Panov, D. Corlăteanu, L. Bagrin)

15 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de avocatul Sîlța Alexandrina, în interesele Tellioglu Nataliei,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Gheorghe Stratulat,

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 25 martie 2022, Tellioglu Ziya a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Tellioglu Nataliei, prin care a solicitat obligarea acesteia să nu împiedice menținerea și realizarea contactului cu copiii minori XXX XXX și XXX XXX, constatarea încălcării drepturilor sale prin limitarea exercitării drepturilor părintești față de aceștia în perioada 24 aprilie 2020 - 25 martie 2022, precum și încasarea prejudiciului moral în cuantum de 100 000 lei.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat că părțile au fost căsătorite, având doi copii minori XXX XXX și XXX XXX, căsătoria fiind desfăcută prin hotărârea din 25 noiembrie 2020 a instanței din Kiev, Ucraina, după depunerea cererii la 12 noiembrie 2019.

3. A menționat că, după separarea în fapt în anul 2019, a existat o înțelegere privind implicarea ambilor părinți în creșterea copiilor, însă la sfârșitul lunii mai 2020 copiii au fost luați și transportați în Republica Moldova fără informarea sa, fapt confirmat inclusiv prin răspunsul Serviciului de Frontieră de Stat din Ucraina nr. 184/T-6075 din 19 iunie 2020, potrivit căruia minorii au părăsit teritoriul Ucrainei la 28 mai 2020.

4. A susținut că ulterior a fost lipsit de orice contact cu copiii, întrucât au fost schimbate repetat domiciliul și datele de contact, ceea ce a făcut imposibilă localizarea acestora și exercitarea dreptului de comunicare, în pofida demersurilor adresate organelor de poliție, autorităților publice și instituțiilor competente.

5. A menționat că, în perioada 2020 - 2021, au fost inițiate mai multe proceduri administrative privind stabilirea programului de întrevederi, fiind emise decizii de către autoritățile competente, inclusiv la 18 februarie 2021, 7 aprilie 2021, 22 iunie 2021 și 2 decembrie 2021, care au prevăzut diverse modalități de comunicare și întrevedere, însă acestea nu au fost executate.

6. A indicat că neexecutarea acestor măsuri este confirmată și prin actele întocmite de executori judecătorești la 17 august 2021 și 10 noiembrie 2021, din care rezultă imposibilitatea realizării întrevederilor, lipsa răspunsului la apeluri telefonice și refuzul de a permite accesul la domiciliu.

7. Totodată, a reținut că în anul 2021 au avut loc negocieri între părți, fiind formulată o propunere de soluționare care includea pretenții patrimoniale în

quantum de 85 000 dolari SUA, 27 500 dolari SUA și 350 000 UAH, precum și alte condiții privind bunurile și comunicarea cu copiii, însă aceste negocieri nu au fost finalizate, iar ulterior comunicarea a fost sistată.

8. A mai invocat că, pe o perioadă îndelungată, nu a cunoscut situația copiilor, aceștia fiind izolați de mediul social, iar unul dintre minori XXX XXX având diagnosticul de autism infantil, fiind indicat de instituțiile medicale că menținerea legăturilor familiale este necesară dezvoltării acestuia.

9. În aceste circumstanțe, Tellioglu Ziya a susținut că a fost privat în mod continuu de posibilitatea de a participa la creșterea și educarea copiilor săi, situație ce i-a generat o stare de stres, incertitudine și suferință, motiv pentru care a solicitat repararea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

10. Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 30 iunie 2023, acțiunea a fost admisă parțial. Astfel, s-a constatat încălcat dreptul lui Tellioglu Ziya de către Tellioglu Natalia la exercitarea drepturilor părintești față de copii săi minori XXX XXX, născut la XXX XXX și XXX XXX, născut la XXX XXX, în perioada 24 aprilie 2020 - 25 martie 2022, s-a obligat Tellioglu Natalia să nu împiedice lui Tellioglu Ziya să contacteze cu copiii săi minori XXX XXX, născut la XXX XXX și XXX XXX, născut la XXX XXX, s-a încasat de la Tellioglu Natalia, în beneficiul lui Tellioglu Ziya, prejudiciul moral în mărime de 20 000 lei. În rest, s-a respins acțiunea ca neîntemeiată în partea prejudiciului moral în mărimea solicitată.

11. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că din ansamblul probelor administrate rezultă existența unui comportament constant de împiedicare a menținerii relațiilor personale dintre tată și copiii minori, manifestat prin schimbarea repetată a domiciliului și a datelor de contact, lipsa comunicării adresei de trai și ignorarea solicitărilor de contact, fapt ce a făcut imposibilă realizarea efectivă a dreptului de întrevedere.

12. Instanța a reținut că, deși au fost emise în mod repetat decizii ale autorității tutelare teritoriale din 18 februarie 2021, 7 aprilie 2021, 22 iunie 2021 și 2 decembrie 2021 privind stabilirea programului de comunicare și întrevederi cu copiii, acestea nu au fost executate, iar încercările de punere în aplicare au fost zădărnice, inclusiv prin refuzul de a răspunde la apeluri telefonice sau de a permite accesul la domiciliu, circumstanțe confirmate prin actele de constatare întocmite de executori judecătorești.

13. Totodată, instanța a acordat relevanță faptului că, prin hotărâre judecătorească, a fost constatăată săvârșirea contravenției prevăzute de art. 64 Cod contravențional, privind împiedicarea exercitării dreptului de comunicare cu copiii, ceea ce confirmă caracterul nejustificat al conduitei respective.

14. În aceste condiții, instanța a concluzionat că limitarea exercitării drepturilor părintești în perioada 24 aprilie 2020 - 25 martie 2022 a fost nejustificată și imputabilă, fiind demonstrată printr-un cumul de probe și anume, corespondență, acte ale autorităților, acte de constatare și hotărâri judecătorești, apreciate în mod coroborat.

15. Cu referire la pretenția privind prejudiciul moral, instanța a reținut că privarea îndelungată de contact cu copiii, imposibilitatea participării la creșterea și educarea acestora, precum și starea de incertitudine și suferință generate de această situație constituie o atingere gravă adusă vieții familiale, care justifică acordarea unei reparații morale, însă în limite rezonabile, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

16. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 19 iulie 2023, avocatul Sîlța Alexandrina, acționând în interesele Tellioglu Nataliei a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 iunie 2023, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

17. În motivarea cererii de apel, a invocat că la 29 decembrie 2021, Consiliul pentru Protecția Drepturilor Copilului a emis actul nr. 12, prin care a fost stabilit un grafic de întrevederi ale copiilor minori XXX XXX și XXX XXX cu tatăl acestora, act administrativ care a fost contestat.

18. A susținut că hotărârea la care a făcut trimitere prima instanță nu dobândise puterea lucrului judecat la momentul pronunțării, fiind atacată cu recurs, asupra căruia instanța competentă s-a pronunțat abia la 12 septembrie 2023, ulterior examinării cauzei.

19. Totodată, a evidențiat că Tellioglu Ziya ar fi schimbat lacătul locuinței din Ucraina în care domiciliau mama și copiii minori, fapt ce a determinat imposibilitatea continuării locuirii în acel imobil, acesta fiind ocupat ulterior de Tellioglu Ziya împreună cu concubina sa, circumstanță ce a impus identificarea unor alternative de trai pentru asigurarea unui mediu adecvat copiilor.

20. A relevat că normele invocate și anume, art. 9 alin. (4) din Convenția de la New York privind drepturile copilului, precum și dispozițiile art. 51, 52, 58, 60, 62 și 64 din Codul familiei, consacră drepturile părintești sub rezerva respectării interesului superior al copilului, care prevalează în orice situație.

21. A susținut că, în contextul comportamentului anterior, există dubii rezonabile privind conduita tatălui, în special în ceea ce privește asigurarea stabilității locative, ceea ce justifică reticența în privința încrederii în acțiunile acestuia.

22. A invocat că probele administrate nu demonstrează lipsa de grijă față de copii și nici încălcarea dreptului la viață privată și de familie garantat de art. 8 din CEDO, subliniind că exercitarea dreptului de a contesta actele emise cu privire la copii reprezintă o prerogativă legală, realizată în interesul acestora.

23. De asemenea, a susținut că înscrisurile și mesajele prezentate nu permit identificarea certă a interlocutorilor și nu confirmă existența unei comunicări directe, nefiind demonstrat că numerele de telefon aparțin Nataliei Tellioglu, iar imaginile apelurilor telefonice nu indică în mod clar destinatarul și data efectuării acestora.

24. A arătat că procesele-verbale de constatare nu probează în mod direct existența unor acțiuni de împiedicare a întrevederilor, iar materialele cauzei nu confirmă ingerințe asupra drepturilor invocate.

25. Totodată, a evidențiat că minorii sunt integrați în activități educaționale, fiind demonstrat chiar prin înscrisurile depuse faptul că aceștia frecventează Liceul Teoretic „Evrice”, contrar susținerilor privind izolarea socială.

26. A subliniat că, potrivit Codului familiei, fiecare părinte are dreptul de a stabili modalitatea de educare a copiilor, iar în situația în care unul dintre părinți nu acționează în mod corespunzător, celălalt are obligația de a interveni pentru protejarea intereselor acestora.

27. La fel, a susținut că pretenția privind repararea prejudiciului moral este neîntemeiată, în lipsa unor probe concludente care să confirme existența și întinderea acestuia, motiv pentru care se impune respingerea acestui capăt de cerere.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

28. Prin decizia din 16 aprilie 2025, Curtea de Apel Centru a respins apelul declarat de avocatul Sîlța Alexandrina, în interesele Tellioglu Nataliei și a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 iunie 2023.

29. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, fiind adoptată în urma unei aprecieri complete și coroborate a probelor administrate, care confirmă existența unei împiedicări nejustificate a exercitării drepturilor părintești, iar criticile invocate în apel nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond.

30. Instanța de apel a reținut că, în pofida susținerilor privind contestarea actelor autorității tutelare, din materialele cauzei rezultă că au fost emise în mod repetat decizii privind stabilirea programului de întrevederi, inclusiv cele din 18 februarie 2021, 7 aprilie 2021, 22 iunie 2021 și 2 decembrie 2021, care însă nu au fost

respectate în fapt, iar simpla contestare a acestora nu justifică neexecutarea lor, în lipsa unei suspendări sau anulări efective.

31. Instanța de apel a mai reținut că argumentele referitoare la lipsa caracterului definitiv al unor hotărâri nu influențează constatarea situației de fapt, întrucât împiedicarea contactului dintre părinte și copii rezultă din probele prezentate și anume, acte ale autorităților, corespondență, procese-verbale de constatare, care demonstrează o conduită constantă de limitare a relațiilor personale.

32. Totodată, Curtea de apel a considerat nerelevante susținerile privind pretinsa conduită a tatălui legată de locuința din Ucraina, întrucât acestea nu au fost probate concludent și nu justifică, în lipsa unor riscuri reale pentru copii, restrângerea dreptului acestuia de a menține legături personale cu minorii.

33. De asemenea, instanța a reținut că existența unor eventuale incertitudini privind identificarea exactă a unor convorbiri telefonice nu este de natură să înlăture concluzia generală rezultată din ansamblul probator, potrivit căreia contactul cu copiii a fost limitat în mod efectiv.

34. Colegiul a mai subliniat că acordarea prejudiciului moral în cuantum de 20 000 lei este justificată de durata îndelungată a lipsei contactului, aproximativ 2 ani fără întrevederi directe și circa 1 an fără comunicare telefonică, precum și de impactul negativ asupra vieții familiale, suma fiind apreciată ca rezonabilă și proporțională în raport cu circumstanțele cauzei.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

35. La 18 august 2025, avocatul Sîlța Alexandrina, acționând în interesele Tellioglu Nataliei, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Centru din 16 aprilie 2025, solicitând casarea acesteia și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 iunie 2023, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată depuse de Tellioglu Ziya împotriva Tellioglu Nataliei cu privire la obligarea neîmpiedicării exercitării drepturilor părintești.

36. În esență, prin cererea de recurs, cu reiterarea argumentelor expuse anterior în apel, a invocat că instanțele de fond și de apel au apreciat în mod eronat ansamblul probelor administrate, omițând să dea eficiență circumstanțelor particulare ale cauzei, și anume: contestarea actelor autorității tutelare privind programul de întrevederi, lipsa caracterului definitiv al unor hotărâri la momentul examinării, pretinsa imposibilitate obiectivă de asigurare a întrevederilor determinată de situația locativă din Ucraina, precum și caracterul neconcludent al probelor invocate.

37. Din aceste împrejurări, a susținut că nu rezultă în mod cert existența unei împiedicări a relațiilor personale cu copiii și, implicit, nici temeinicia pretențiilor formulate.

38. În drept, a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, referitoare la caracterul vădit nerezonabil al aprecierii probelor.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

39. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

40. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

41. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

42. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

43. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

44. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată menționează că Curtea de Apel Centru a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la data de 16 aprilie 2025 (V. I, f.d. 149). Decizia motivată a instanței de apel a fost comunicată participanților la proces la 16 iunie 2025 (V. I, f.d. 164). În aceste condiții, recursul declarat de avocatul Sîlța Alexandrina, în interesele Tellioglu Nataliei, la 18 august 2025, având în vedere că zilele de 16 - 17 august

au fost zile de odihnă, se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

45. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

46. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

47. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

48. În speță, avocatul Sîlța Alexandrina, acționând în interesele Tellioglu Nataliei, a depus o cerere de recurs cu conținut asemănător cu cererea de apel. Argumentelor invocate de către recurent li s-a dat un răspuns detaliat și clar în actele judecătorești contestate.

49. Instanța de recurs observă că temeiurile de apel (art. 386–388 din Codul de procedură civilă) și temeiurile de recurs (art. 432 din Codul de procedură civilă) sunt diferite, ceea ce presupune, în mod firesc, un conținut distinct al cererilor. Reluarea automată a cererii de apel în recurs denotă lipsa unor elemente noi și înseamnă anticiparea unor critici față de o decizie ce nu fusese încă pronunțată.

50. O astfel de conduită procesuală, materializată prin reiterări formale ale poziției procesuale exprimate anterior, fără o critică reală și punctuală a raționamentului deciziei instanței de apel, conduce la concluzia că recurentul nu a oferit Curții Supreme de Justiție argumente corespunzătoare pentru analiza legalității deciziei instanței de apel.

51. În speță, recurentul a făcut trimitere la prevederile art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că ansamblul probelor administrate în cauză și anume, mesaje, înregistrări video, înscrisuri și procese-verbale, a fost apreciat în mod arbitrar sau vădit nerezonabil de către instanțele inferioare.

52. Articolul 442 din Codul de procedură civilă prevede că instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate doar în limitele invocate în recurs. Această

prevedere nu permite instanței de recurs să admită recursul din alte considerente decât cele invocate în recurs. De asemenea, ea nu permite instanței de recurs să verifice oportunitatea unei soluții judecătorești date de instanța de fond sau apel atât timp cât aceasta este legală.

53. Colegiul civil reține că pentru admiterea recursului întemeiat pe art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, revine recurentului sarcina de a demonstra că decizia instanței de apel este fie arbitrară, fie se întemeiază în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Nu este suficientă invocarea unei simple neconcordanțe sau a unei aprecieri discutabile a probelor; se impune ca aceasta să fie evident nejustificată, lipsită de o explicație rațională și perceptibilă ca atare pentru un profesionist al dreptului.

54. Astfel, o hotărâre poate întruni concomitent ambele ipoteze, însă fiecare dintre acestea trebuie analizată distinct. Caracterul arbitrar sau vădit nerezonabil intervine atunci când instanța a comis o eroare de fapt sau de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar fi admis-o, ori atunci când soluția pronunțată este lipsită de fundament juridic și nu realizează o conexiune logică între situația de fapt, normele aplicabile și soluția adoptată.

55. Totodată, eroarea invocată trebuie să fie determinantă pentru soluția pronunțată, în sensul că, în lipsa acesteia, rezultatul litigiului ar fi fost diferit.

56. Prin urmare, sarcina probei revine recurentului, care trebuie să convingă instanța de recurs că sunt întrunite cumulativ aceste cerințe.

57. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

58. Or, potrivit art. 442 alin. (2) Cod de procedură civilă, instanța de recurs este ținută de modul în care au fost apreciate probele de instanțele inferioare, cu excepția situației în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) – hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

59. Instanța de recurs aderă la concluzia instanței de apel, prin care au fost respinse susținerile apelantului, potrivit cărora probele administrate nu ar demonstra existența unei împiedicări a relațiilor personale cu copiii, or, din analiza cumulativă a materialului probator, inclusiv actele autorităților tutelare, procesele-verbale întocmite de executorii judecătorești, corespondența dintre părți și celelalte înscrisuri anexate, rezultă în mod coerent și logic, existența unor impedimente reale și repetate în realizarea dreptului de comunicare.

60. În același context, Completul de judecată reține că exercitarea dreptului tatălui la menținerea relațiilor personale cu copiii nu are un caracter nelimitat, urmând a se realiza în cadrul și limitele stabilite prin actele autorităților tutelare privind programul de întrevederi.

61. Astfel, obligația de neîmpiedicare nu poate fi interpretată ca oferind părintelui un drept discreționar de a depăși condițiile și modalitățile stabilite de autoritățile competente, ci presupune respectarea strictă a acestora, în concordanță cu interesul superior al copilului.

62. Completul de judecată reține că criticile recurentului se rezumă, în esență, la o reevaluare a probelor și la o interpretare diferită a acestora, fără a demonstra existența unei erori vădit nerezonabile în aprecierea lor de către instanțele inferioare, limitându-se la contestarea valorii probante a unor mijloace de probă, precum înregistrările video, corespondența sau procesele-verbale de constatare.

63. Or, astfel de susțineri nu întrunesc exigențele art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, întrucât nu evidențiază o abatere evidentă de la regulile de apreciere a probelor, ci exprimă doar dezacordul recurentului cu soluția adoptată, ceea ce nu poate constitui, prin sine, temei de admitere a recursului.

64. În același timp, instanța de recurs observă că argumentele invocate referitor la pretinsa lipsă a caracterului definitiv al unor acte sau la contestarea acestora nu sunt de natură să înlăture concluziile instanțelor inferioare, atât timp cât situația de fapt a fost stabilită pe baza unui ansamblu probator suficient, independent de existența sau inexistența puterii lucrului judecat a unor hotărâri individuale.

65. De asemenea, susținerile privind circumstanțele locative din Ucraina sau pretinsa justificare a conduitei prin interesul superior al copilului nu au fost probate în mod concludent și nu pot răsturna concluzia privind caracterul nejustificat al limitării relațiilor personale, în lipsa unor dovezi privind existența unui pericol real pentru copii.

66. Instanțele de fond și de apel au examinat în mod complet și argumentat susținerile de fapt și de drept ale părților, iar criticile formulate în recurs nu sunt apte să infirme concluziile reținute de instanța de apel, acestea rezumându-se, în esență, la contestarea modului de apreciere a probelor și a soluției adoptate, fără a reliefa veritabile încălcări de legalitate.

67. Simpla nemulțumire a recurentului față de soluția instanței de apel nu constituie temei pentru casarea deciziei contestate, întrucât recursul exercitat potrivit Secțiunii a II-a vizează exclusiv controlul de legalitate, limitat la examinarea aspectelor de drept material și procedural, fără a permite reanalizarea situației de fapt stabilite de instanțele inferioare.

68. În concluzie, Curtea Supremă de Justiție consideră că recursul declarat de avocatul Sîlța Alexandrina, în interesele Tellioglu Nataliei este vădit neîntemeiat, prin urmare inadmisibil, din motiv că repetă conținutul cererii de apel, fără a aduce critici substanțiale deciziei instanței de apel.

69. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Sîlța Alexandrina, în interesele Tellioglu Nataliei.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu